

Magyar Tudományok
AKADEMIA
Főtávkari hivatal.

Érk. 1889. szept. 30

ii)

II

Vadásdy-pályázat

A
Szerelmes Tiszta.

elbepzélő költemény.

Selige: Babóert futni,
s elbukni nem Szegyen.

Pályárat a of Kővárosi
jucaloványon.

I.

Szakállas vén férfak
 Exüst lombkorátja,
 az öreg ugh hákat
 Egész betakarja,
 Apró ablakai
 a Tiszára nyílnak,
 Szép lánya virágoi
 Messze kiveritnek,
 maga a fősvény ugh
 a fak árnyékában,
 Kötörve háloját
 Dunaxsol magában,
 — Gyere csak Etelke
 Hallod édes láncom,[?]
 ma reggeltől délig
 mit se fogott hálom,
 Valami ellenség
 átkos babonája,

É tájrol a hovat
 Mind elcsalogatja,
 azt mondják, hallottam,
 Hogy egy ártatlannak,
 Kérésre, dallama,
 Kedves a halaknak.
 Tedd meg lányom ístem
 Eredj le a partra
 megláisd, hogy halgatnak
 Ártatlan dalodra. —
 Sárga porond csapás
 a vízig kigyózik,
 Szélét mindkét felől
 Csipke bokrok őrzik.
 Fényes holdvilágnál
 Mindennapon este,
 Csendes víz tükreben,
 Egy kék van lefestve,

Képe a szép lányok,
 Ki a szélén állva,
 Dalol, szöghajába
 Rorsabimbót faggva,
 Sarcuját ledóva
 Leül a fatörzsre,
 Mit a sebes folyó
 Kivetett szélére,
 Tiszta csendes víze
 Bekelő habjai,
 A nyálkás partszélét
 Szaggatva mossák ki,
 Csendes hullámzás
 a verődő habnak,
 Egér nap, éppen át
 Vallyon mit susognak?
 A leány hó' lábát
 a vízbe ártatja,

- Tinea susogásit
 Edesden halgatja,
 — „Susogj édes folyom!
 Berkiel el titkodat,
 Miért hányod néha
 Lugva hullámogat?
 — „Böskült haragodban
 Áradva messkire,
 Mi kénysszenit téged,
 Törni más vesztire?
 — „Es néha, mi kénor?
 Hogy le apod viced?
 Mintha szerelmi bú
 Fogyasztaná' elted?
 — „Ne tagad.' hirt látom,
 Titkot rejtv, s bánatod

- Zavaros haboddal,
 Nyiltan elörülöd!
 — „Oh! hidd meg art nekem
 Az emberi szívbe,
 Oly harez, tusa vagyon
 Mint sokszor mélyedbe,
 — „Art is hidd meg nekem,
 Titkod el levi rejtv,
 Elkárom szívembe,
 Senkitől se sejtve,
 — „Skived van? érexel?
 S ninszen édes párod?
 Art keresed, hogy oly
 Csavargos folyásod.
 — „Légy kerencsés benne!
 Es ha föltalalnod,
 Szerető keblére
 Törd e rósa skirmat.“

6.

S kebléről a rózsát
 Leveni, letépi,
 An exüst hullámos
 Folyóba beveti.

A rózsá csendesen
 Ringva uszik tovább,
 Sédres hullámon is
 Tenjesetre illatát,

Egy kis percére megállt,
 S kelid habhullámmal
 Egy örvény köképen
 Eltünt gyors forgással.

Busan néni a lány,
 Es kezdte sajnálni,
 Hogy réj virágától
 megkeltetett valóni.

7.

— „Oh te kedves virág!
 Te voltál csak hívem,
 Téged úgy szerettem,
 Ugy apolt, én skivem,
 — „ Azt véltem, hogy te majd
 Rengő habon úlve,
 A nád fölfreccsenő
 Habtól fölűdülve,
 — „ Rígi kőnpompában
 Kebledben illattal,
 Elvitésem meszkire,
 Tízra hullaniival.
 — „ Edes csendes folyóm!
 Oh! légy irgalommal,
 Légy a rózsám iránt
 Skives skánalommal!”

— „Ha már lecsodostad,
Levitted mélyedbe,
Kérlek porondoddal
Takard is temed be!

— „Vagy vidd messze tájra,
Ültess egy szigetre,
Hadd ébredjen újra
Szerelemes életre!

— „Rád bízom jó Tivám
Szíved érzelmére,
S emlékezz szavamra
Ez est emlékére!

És im! a szép lány
alig hogy távozott,
An elmerült rósa
Ujonnán fölbukott,

S mintha várná hogy őt
A szép lány hókeze,
A vízből kivéve
Kéblére föltűzze,
Állt a hullámokon
Virágja szétterült,
Aztán nem sokára
Ujonnán elmerült.

II.

— Látod lányom! mondtam,
Hogy sikeres dalod!
An iszen is megállo,
Ha ezt így folytatod,
— Gondom lexen réa,
Hogy ha fírhöz kérnek,

Holmi koldus kériök,
 Floxxád ne fényének" —
 A lányka halgatag,
 S szivében mit érök,
 Nem fér az öreg ügh,
 Vén, fősvény szivének.
 A szép lány lemegy
 a Tivához estve,
 Újjában csipkéről
 Ró'sakat tépdessve,
 A mint gondtalanul
 nyulna a ró'sáér:
 Kicséppen újjából
 a piros forró vér,
 Sebten borongatja
 Egy ró'sa levéllel,

S a kis ró'sa levél
 Tele lexen vérrrel,
 Lehajol a vörhöz
 Újját bemeríti,
 Piros vér a vöröt,
 Ró'sa színre festi,
 — "Látod! édes folyom!
 Érted hogyan vértkem,
 Szivemből fakad az,
 Sajogva én értem!
 — "Fájdalmas, égető
 Nekem az én sebem,
 De láthatod, hogy én
 mily türelemmel szenvedem,
 — "Múltkor véragoniet
 Csak egyre kírdelék,
 Susogó habadtól
 Hirt megértesselek!

- " Tudom elültetted
 Árnyas kis szigetre,
 Kérlek! folyó vérem
 Öntözd a tövére,
 - " meglásd, még en évben
 Kétszer is kivilul,
 Meleg égő színe,
 Már messziről jivul,
 - " De elhagyva árva
 Egy rósa sem lehet,
 Himes párja nélkül
 Egyedül nem élhet,
 - " Ine! hoxtam újra
 Egy tövises bombos,
 Miért imént vérem
 Prorszan kiusurgott,

- " Vidd, ültess oda,
 Szépén párja mellé,
 Had hajoljon ága
 Édes társa fölé" -
 S kebliről a rosát
 A folyóba vetve,
 Rosván, nénián, busán,
 Néksi, nekizetve,
 A róssa újra úgy
 Miként a múlt este,
 Gy^a ott, hol ^a lány képe
 Vixbe le volt fessve,
 Megállt, s mintha tirkos
 Kék huxva tartaná
 Lassan, lassan, lassan,
 Merült a vix alá.

- "Szegény! szolt sohajva,
mily boldog lehetnék,
Ha 'lsemben egyszer
keblemre tűrhetsz nek,
— "Abbol az égető
vérvörös rózából
mi is a kettőnek
sajadt bimbajából?
— "De szép rózáimból
mi lesz a bellőlők?
Ha fülemile nem
Csattogandó felölők?
— "Az adom tövestől
Vérző rózámat,
Mely illattal tölti
Kis hálókomrámat,

- "Vedd sülted, az erős
Hád'védje a gyengét,
Hogy a dallos madár,
Körre rakja fészket,
— "I ha a lég rózából
Lemen illatterhes,
A kis fülemile
Kicsinyi közt repdes,
— "Hangokxon föl a dall,
Az édes szerelem
mi memóriát ad,
Egy egész életen,
— "Vagy ha bánata lenn,
Dalolja oly fájón,
Hogy a ki azt hallja,
Vele együtt sírjon" —

Megy, s újra virvater,
Rosató kerébe
Rexkedre és félön,
Betemi a virébe,
S lájja a mint lassan
Megy, merrebb és végre
Befödi a virének
Tárolgó görköre,
Tízra folyó habja
Parshok verődése,
Susogja a lányrak,
Töj el, minden este.

III.

Kiveii öreg Ugh
Mindennap háloját,
S örendre szemléli
Dúsgurudag ésákmaruját,
- No kedves leányom!
Hé! nap se fog mulni,
Hej! mily öröndetes
Fogor töllem hallani" -
Nem saol, a kis leány
Csak halgat, csak halgat,
Ajja beszédere
Arca el is sáppad,
Mela hold fényénél
Hájat le ereréve

Újra le is megyen
Régi kedves helyre,
A Tiszának vére
Sáporkák holdfényén,
Tűzkáldoró balaké,
Csapodnak felkínén,
A, mint a fátöréshez
Er, s le ülni, akar,
Lánya, hogy egy fától
Három rosát takar,
Megdöbben, s kivéhez
Nyomva mind két kezét,
Lesakart virághoz
Részketve kökelit,
Tölveszi s im lánya
Kívánt virágait,

Habozva örömmel,
Csokoljára skirmait,¹
Vallyon ki hozhatta?²
Vallyon kitchette?²
Ki volt az, ki skivét
Illy módon meglepte?²
— „Oh! ha én azt tudnám,
Hogy régi hitrege
Mesés alakjai
Nem képkés serege.
— „Hogy a mit forró vágy
S szerelem ohaja,
A fenkevűl képkés
Teremtő fénylángja,
— „mámorító kéjes
Összes erejével.

Sejtes gyenge ember
Éles elméjével,
- „Hogy aron alakos,
mi után sohajunk,
mint élve beszélőt
Ölve tarthasunk:
- „Ugy horkád fordulnék
Köke folyam Tima,
Rád fognam, hogy csak
Horkád nekem vissza!
Tény támad a vízen,
Szajgó hullámiból,
Tudatosan suhogó
Ezüst habjaiból,

Egy kép bünke ferfi
Alakja két elő,
Köke kép hajával
Jártott az esskello,
Pillangos ruháját,
arany öv skoritá,
Kékében liliom
Burogányát tartá.
A lány megremülve
Leborul, sikolva,
A kép három rózsát
Kéblehez skoritva.
Az alak horkái lép
És édesden bémél,

Kavára bicalom
 Edes nyugalma kél:
 - "Mért rettegr töllem? hív
 En vagyok a Tinka,
 Ki neked rórsáid
 Kívöl hozta vissza!
 - "Vagy mit a folyonak
 Bekélsél edesen,
 Nem mondod nekem el
 Ep oly szerelmesen?
 - "Miósa láttalak
 S hallossam dalod,
 Nem tudom feledni,
 Dalodban alakod,

- "Rórsáid búbaja,
 Dallamod zengése,
 Kívöl fakadó
 Szerelmed kérése,
 - "Uj világot szeret,
 Es új életre hív,
 Kívölve a varázsal
 Kívem, csak érted vív -"
 - "Mond! hogy mind az, a mit
 Bekélsél volt nekem,
 Nem a kívöl jött,
 Hogy az nem szeretem!
 - "Ugy én vissza térek,
 Susogó habomszol,

Halkatlan kérések,
mi hír van Szivárol,
- "Lersek mint eddig is,
Néma alakatlan,
örökre titkomot,
mint egy boldogtalan
Acharva az édes
Szív bódító kéjsől,
I vágyódó szerelem
megjelenés képsől,
Félve, és rekedve
annak tudatától,
Hogy a mit most halló
mesze van valósól,

Remegő szívének
Egére melegével,
könyörgve esdekél,
Szerelem kevével:
"Ne kísérsd, ne békéj!"
Oh! távozz el tőlem,
Hadj engem egyedül,
Elhalnom, elvesznem.
- "Ha a mit mondottál,
Ha a mit lefestél,
Ha a gyönyörképet,
Elfújja rengő szél,
- "Ha csak akint öltél
Emberi alakot,

Hogy engem övretörj,
Mint egy sárdarabot!

- Ugy, gyönyörködj benne,
Lássad hogy a szívet,
A szerelem lángja,
Semmivé hogy sehet,
- "S kegyetlen játékos
Büszke diadalma,
Téliszeni erő.

Romboló hatalma,
- "Fennen örvendekhet,
Ujont ázott síron,
Kiegett, elhamvad
Kébel boldogságon!

- "Hidd meg, nem bán't, nem sejt
A mult édes kéje,
Lélek sötét síromnak
Lánggal égő jéjnye" -
Könnycsi csorgánok,
Ugy sírt, úgy lokogott,
Mint ki elverette
Az egész világot.

- "Te édes szerelem,
Bűvös bájos kéje.
Te tudta kételkedni
E szív szerelmébe?

- "Vallyon hallottad-e?
Hogy a sötét Téma,

Hullámos folyását
Fordította vissza?

- " Vagy hogy csak valaha,
Bár kinek kértére,
Hajlott volna, úgy, mint
En most a sídre?

- " Vagy ha azt kívánod,
Hogy emberi módon,
Mutasd meg szerelmem
Csákos ajándékot!

- " Toldulom éretted
Kánpát titkos mélyét
Lábadhoz rakandom,
Összes fénylő ércet

- " S miért a felvilág

majdnem esket veszté,
miert még a nő is
Hűségét elveti:

- " Az édes anyaföld
Szerelme könnyeit,
Mit ennek túlángja
Szikrára tüzesit,

- " Elrablom, elhozom,
Összes gyémántjait,
Lábadhoz lerakom,
Szikrázó köveit.

- " Vagy medremnek torkát
Berakom fövényel,
Hogy e nagy sikszágot
Habom arassza el

- " Seltörök, elszerek
Minden élet, fűt fát.
Hadd verje végtelen
Tenger a hullámát.

- "Támasztok mely örvényt,
 Melynek rajgó habjai
 Örökkön örökké
 Szerelmemet ringja!

- "Purkitok, rombolok,
 Hogy a remény parján,
 Neki áldozhassak
 Szerelmem oltárán!"

A lanyka kétkedő
 Szerelmes skivére,
 Teljött a boldogság,
 Melegítő fényre.

- "Oh! ha úgy szeretek, mint
 Kővel lefestetted,
 Kérlek vagy ostromolni,
 Érettem az eget!

- "Ugy meghalगत engem,

Ki téged kérve kér,
 Oh! ne adj eserebe
 Kincset Szerelmemér!

- "Kívédnek igazán
 Erkö nemes lángja,
 Tündöklöbbs nekem, mint
 Világnak gyémántja,
^{hikegy}

- "I nem hogy tudnád,
 Teledni a Kivagy,
 Hogy te sejt háradnak
 Szülötte fia vagy,

- "Hitt'e kis háradnak
 Regényes bércei
 Kéthős forrásodnak
 Maradnak bölcsői,

- "S esavargás folyásod
 Az alföld vonóján

Mint jó anya ölen
 Nyugrik erdő's ágján,
 - " Korültek ott laknak
 kik téged keresnek,
 Kollad minden éven
 Dallt, dallra költenek,
 - " Dícséret, szeretet
 Kisernek utadon,
 S babér koszorú függ
 Régi történet multadon.
 - " Este e szép hazát
 Ki büszke eximerébe,
 Folyd magát s neved
 Selvényül véste be,
 - " Kinek kebleben
 Végred el futásod,
 Minek derült eget

Haldokolva látod,
 - " Kinek napja, holdja,
 Felhős, tinta ege,
 Vízben fürödik
 Reggel, délben, este,
 - " Ent akarnád se 'oh',
 Egy tengerré tenni.
 Tejlődő fényének
 Büszkén gátot vetni!
 - " Hogy tenger hullámain
 Ak idegen népek,
 Vemten a magyarok
 Diadalit üljenek!
 - " Oh! ne tedd, vagy ha tán
 Ent végre hajtanád,
 Szabad szép hazádat
 Seledni elszűnád,

— " Akkor, én is inkább
 Tengered fenekén
 Hadd nyugadjam, mint tem
 Sijak hákam verxén" —

— Oh. leány lánglelked
 Nemes erkő skived,
 Mi kéj bajolová,
 Isenne tem téged!

— Te vagy! s lekel az ur!
 Atadom hatalmam,
 Engedni te neked
 Lemen dióalmam" —

Sátkarolva ölelve
 Csók csattant ajkukról,
 Sa kéj halvány rózsá
 Föllángolva pírul.

IV.

Tellett, fogvott a hold,
 Sa szerelmes kis lány,
 Tulboldogságanak,
 Pihent rózsá ágyán,

Mindennap le is ment
 És vissza jött újra,
 Mindig edesebben.
 Kötte a dallt, dallra.

Holdas est kéjsége,
 Habnak susogása,
 Kívében szerelem,
 Örvös boldogsága,

Most is, mint máskor, meggy
 A Tiszához estere,
 Ujjában csipkéről
 Levelet tépdesve,

Tövisek csiplinek
Lehajlik az ágon,
Lehajlik, kihajlik,
Egész a porondra,
Ujjában a kis lány
art ékre se veri,
a tövis ruháját
Hogy traggyatja, tépi,
Köztalan, dall nélkül
Leül a fa törzsre,
Halvány szép orcáját
Kerekbe elrejtve,
Egy szép rózsabokrot
Rá hajol a lányra,
Rá hajol, kihajol,
Magára Tiszóra!

- „ Mond' ki bántott, csak sooly!
Hinn tudod, mit tettem,
Most mult három napja,
Hogy kerek meg kerem,
- „ Válasszul azt nyestem,
Hét nap múlva jöjjetek,
Nem lenn, semmi gátja,
Hogy el ne vigyelek,
- „ Hét nap hét evatendő
Le tellett már három,
A négy nehéz napot
Oly aggodva várom” -
- „ Hamtalan azt várnunk,
Te már ki vagy játrva,
Nem hitted szabadnak,
Máznak vagyok adva!
- „ Ne rajongj! ... hallgass meg

Apám fősvény sége,
Szomszéd Kürsh birtokére
Régtől fogva ége,

- "Nem tudom, mint, mikor
a dúsgazdag szomszéd
Dölyfős Kürsh megvette,
Apám fősvény seivét,
- "Nekem csak azt mondta,
Imitt völegényed,
Kérxülj! mert ma éjjel
Lemen esküvésed,

- "Kérsem, csak egy napot
De felet sem adsak,
Borxadom az éjtől,
De axral birtattak: ,

- "Gazdag Kürsh dölyföben
Egére Ugh lakáig

Kés sorban egyenest
Mi Tima partunkig,

- "Hogy sötét éjjelen
Vekér uja legyen,
Nyárfákak ülésen
Uja kéi szélében,

- "Sok keserü könnyü
Aztatta gyökerit
Az hajtotta tán ki,
Oly hamar a rügyit,

- "Oh! sötét éjjelen
Oly zord völegényed,
Ki mindig harosba van
Teremtö isszannel,

- "Ki csak megát tartja
Eg is föld urának,
Nős - ugy híri - penken
Vásárol magánok,

- "Ki előtt nincsen szent,
Pálos, nem is ösmer,
Eltűt csak rab a
Regény drossú ember,
- "Mi leend belöllem?
Latom a halálom,
Sivemben e mérget
Két nap óta hordom,
- "Iszen veled legyen veled
Merve lépek, légy áldott,
Ne feleddj el, kérlek!
Bár hol lesz folyásod!
- "Emlékezzél velem
És síromhoz olykor
Küld hűsítő habad,
Esse holdvilágkor,
- "Sőtis éjjelen is
Hogy magam ne legyek,

- Csevegő habodol,
Hogy majd irénhessek,
- "Oh! mily jól fog esni,
Ha habad sürogni,
Sőtis síromba is,
Le fog lázogatni!
- "Megtudandom tölle,
Hogy még emlékezzél rám!
Hűd! a sőtisben is
Sényes lesz éjszakám!
- "Iszen veled!... és tird
Ráboruk Tiszóira,
Kinek omlo' könye
Schulla arcára,
- "Ne félj! oh! ne rettegj!
A ki mellétted van,
annak igen sok áll,
Ősi hatalmában,

- „Ha ők csalfán bitték,
 Hogy a nagy szerelem,
 nekem már sán többé
 nem enged és telnem,
 - „Hívik, hogy a kerő
 Segény halálra legény,
 Hol lakik a lakxi,
 Hulladék szemében.
 - „Ne félj! most e percben
 Is elvihetnélék,
 De kivetett háloba
 Csak ők had menjenek,
 - „Ha ők, mi szivünket
 áldozatra szánják,
 Saját önkisöket
 Beisesbnek tartották!
 - „Mgy! legyen!... a csapás
 Akkor jövend rajok,

midőn már azt hívik,
 Készen van munkájok,
 - „Dne! fogadd gyűrűm!
 Régi emlékem ez!
 Varázs erővel bír
 Erre megemlékezd!
 - „És újádról e gyűrűt
 Senkinek át ne add,
 Mert ennel bírása
 Lova birtos okalmád,
 - „Figyely! tégy úgy, mintha
 Lelked nyugodt lenne,
 Mintha ama nárvút
 Neked is kesszene,
 - „S bármí történi is
 Légy csendes és nyugodt,
 Livatar és harcban
 Hü Tivád álland ott.

— "É csokom is védend
 Hídj, remélj és keresd,
 En viszklek el, — sapad
 Mind hiába keres —"
 Elvábak, — sa lányka
 Vívra seive, magát
 Felöltöztetéseknék,
 Koslan engedte át.
 A mit ő tudott, azt
 Senkise sejtette
 El volt az jól rejve
 A kereselmes kivibe.

V.

"Elo" elo gyorsan
 Elo" a kocsival
 Elo" a négy társas
 Szilaj paripával
 " Mindegyike mellé
 Egy egy szolga álljon,
 Kezongos szállangja
 Levegőbe szálljon,
 " A harangio kugjon
 Pap is kirkén legyen,
 Az oltsátnál vagy tőn
 Széklya is had egjen"
 — " Moam: Jót az ej
 Meneid szilajok,
 Könyen megerhetik
 Elhadjok majd ujok,
 — " Sha majd elvadulva

Jékjes is veszik,
Sem erő, sem képesség
Többé nem veszik

- Bár utadat fásor
Két felől veseti,
A lófény és rajban
Kémifényes veszi,

- Még is, még is Uram!
Ne kisértesd isened
Ne vedd balkecskára
Ugy is rövid életed! -

- "Hallgass!... vedd azt a mit
Kiadtam parancsban
Hordjátol ki a pénzt
A mi van kasszákban,

- Ne mondja a vén Ugh
Nem tudtam fizetni,
A kiadkodott díjt
Lányáért lesenni

"Drága az igaz na.
De egy oly szép lány,
Megérdemli az azt
Egy rövid éjszakán"

"En azt parancsolom
Legyen világosság
Köt is fogadjatok
Lehívó rabkölögök"

Négy szilaj paripa
Mind a négy fekete
Állva, szablát gyepelős
Ugy rágtá, úgy tépte,
Kincs is föl van rakva
Kürsh is fölkenülve
Mellén a bogláros
Mense kifemülve,

megy a sok námnépe
 Kocsik horkú sora
 Egyik vége itt más
 Moss ér az udvarra,
 — "Itt vagyok itt a pénz
 Enyim az a lány!
 Fordulj kocsis, fordulj!
 menjünk utunk után,
 "Élő a faklyákkal
 ne legyen éjszaka,
 Hadd lán jegyesemnek
 mosolyg-e ajaka?
 Lobognak a faklyák
 Tombolnak a ménék
 Fent hangzik mind felől
 Kéjt ígató ének.

A lányt kivexerik
 Hogy édes apjától,
 Vegyen tán vegbucsnit
 Régi kedves lakól.
 Meg a lány könnyeve
 Csúng az apja keblén,
 Minis ott seki kine
 Könnyeve elmentén,
 A minz elindul, hogy
 Kúrsh felé menjen,
 meg megrendül a föld
 Minden nyomon lépten,
 Kéltél is sámad
 Faklyákak elolaja,
 Jóserben a sok nép
 Egymáss övre tolja,
 Sebten meg is gyújtják
 Valami világot,

Kürsh feltelen dühvel
 Sünja a teológák,
 - " Uram! uram! baj van!
 Tízra nagyon árad
 Elsejri reggelre
 Tán az egész sájak,
 - " még így toha senki
 nem látta áradni,
 Borzavató a vihar,
 Iszen monso az nekni
 - " a földet nem őröd
 Hogy inog alattunk
 Hidd el, ez kísértés
 Végre elpusztulunk
 - " Hadd el ez utadat
 Iszen ellenében,
 Nincs ki megkínáshetne
 Verélytel Jótésben;

- " Hallgass von teológára
 Ne rohanj vesztésre
 " Hallgass te von pimarok
 Jól vigyázz éltedre
 - " Is én vagyok az ur!
 Akarom, s úgy legyen,
 Szavamraak de senki
 Ellen ne szegüljön
 - " Ide mellem képlény
 Add gyűvés kékedet,
 Hadd hallom dobogni
 Hófehér kebledet "
 S a lányod vad szilgion
 Derékon öleli,
 S egy rövid perre alatt
 Kocsiba ülve,

Lou ás öltve őt
 Kiálti parancsolva
 „Hajtsd kocsid sebessen
 Egyenesen faszorban,
 A vihar úgy sornbol,
 Lajló Tivka úgy kúg
 Tekereket ökönvíz
 Oh borzaskaton nem búg.
 Ingo föld és láma
 a kőilaj menekes
 Őrki, hajja, sinis ki
 meghurona a fekete,
 Rohan mint a kőhőve
 mindenké kiáltoz,
 Jénylő villám lecsap
 a káromkodókhoz.

Ak nem tudja senki
 Hogy a faszor újár
 a Tivka elmossa,
 ott ásván mely ágyát,
 Minden erőt veresi,
 Egymással is gárolják,,
 Sa nagy kűrkavarban
 még tizen is hívják,
 Csak kűrkavart szava, néha
 Halható a kűrban,
 Isten káromlása
 van minden távában,
 Flejh' csak a menyasszony
 van nyugton, kőslan,
 Ott áll a kocsiban,
 Sappadtan halványan,

És kis gyűstös kezes
 Szívhez szorítva,
 A nagy tűrkavarban
 Nem él e világba,
 Lelke, szive ott volt
 Hol kedvesén véltse,
 Láta is villámnál
 Fölsünni mellette,
 Láta a minx intett
 S feléje mosolygott
 Oh égén valóján
 Csudás fény ragyogott
 Mi sem zavarta meg
 Lelkében e képet,
 Erekte, hogy ő maga
 Más világba lépett,

Egyre, mintha csak
 Kikla bérek omlana,
 Mintha ^{egény.} a föld is
 Süjnedni akarna,
 Recseg, ropog minden
 S a villám fényében,
 Látásó lett a minx
 Kínch rohanat verésébe,
 Egy halál ordítás,
 Remülé kiáltással,
 Röpül, rohan a nép,
 S egy nagy ruhánással
 Egyszerre elszűnnek
 Tízka örvényébe,
 Nyomsatan jel nélkül
 Angva habzó vízbe! —

+ + +
+ +
+

Csend lesz, a holdvilág
 Erössös sánycára,
 Éj akkor bukkant föl
 A sík láthatárra,
 Büvös fény árava
 Tiskos árnyat vetve,
 Ak egész tájékon
 Erüsszel befödve,
 Minsha mi sem történe
 Volna, a bokorban
~~fülsz~~ ^{cseng} ~~szó~~ a szexelmes
 fülemile hangja,
 Oly fájón, epedőn
 Lengve váró sívből,
 Minsha kerelenre
 Éj most gyul. volna. föl.

És im! a Tiskának
 Sima vix sükövén
 Roxsa szín fény sámad
 Közel a part tőle
 S fényes kagyló csolnak
 Libegés e fényben
 Benne roksa agyon
 Menyasszony fehérben,
 Körübe Tiskának
 Apró vix sündéri,
 Oly könnyűk hogy tessék
 Vixet alig éri,
 Sürgének forgának
 Roxsa lánkos fűve
 Dérájkodva egymással
 Liliommal ürve,

Majd a lányka esemél
 Mintha mély álomból
 Ebredne, Szohajva
 néz rózsra ágyából.

- Hol vagyok? Iszenem!
 Elek vagy álmodom?
 Hol van én elvesztet?
 Édes boldogságom?
 - Is vagyok édesem!
 Szavam beváltottam,
 Önkés szerelmemet
 Szívemben elhozesam,
 - Kép rózsáid köré
 Elvinnlek meszkire,
 Hol nem borul felhő
 Szerelmünk egére,

- Hol megszünik minden
 Ség az örök fátyla,
 Ökösástan szerelmünk
 Kioldhaslan lángja, "

A lányka boldogan
 mindent elfeledve
 Csak a jelenben él
 Szerelmén csüngve
 Csak szerelmében él
 Csak szerelmét látta,
 Ki őt oly édesden
 Kanyarba kápta,
 S a kis szív szerelme
 Édes melegével,
 Csokolat is egymás
 Lángoló' szívekkel,
 A fény, is csónakos
 A benne ülökkel

a vir mindig messzebb
 Ringatva vite el,
 mig nem usolyára
 a vir gövőkövében
 Elmúltak, elűnsek
 Holdvilág fényében.

+ x +
 x x +
 A fősvény öreg ugh,
 Elűnt lánnya után,
 Csépet se aggódva
 Siessen birtokán
 Tima rélkez közel
 Egy falut építeni
 E falu maig is
 Ugh nevéé viseli

Íon hol Tímának
 Oly pusztító árja,
 Bünye kúrok lovagot
 Jánoson kihányta,
 'all a csendes helytig
 mely nevéé viseli,
 Skélex Tima vite
 moss is nagyon sepre,
 Sugdnak hasarában
 Két sorba ülterve
 Nyárfasort megleled
 mely kúrokot verette,
 Lombos koronái
 a legbe magasan
 messze elkeklenek
 a Tima laposon,
 Régen hováú sorax

A Tirma mély sodra,
merőben derékban
nyomsalan elhordra,
Segyenes vonala

A Tirma örvénybe,

Hirtelen megzakad

— Elvén a mély vízbe,

A megmaradt mohos

nyárfák gyökerecsöl,

Fosva kavargva

Skaggatja sóvessöl,

Mintha még moss se

Tudná az feledni,

Hogy kedvesei kúrák

Megmerte ölelni,
